

Pabėgimas

Vakar pūtė žinomas vėjas. Vėjas, su kuriuo jau buvau susidūręs.

Ėjo ankstyvas pavasaris. Traukiau per tą vėją ryžtingu žingsniu, kaip ir kiekvieną rytą. Bet norėjau sugrįžti į lovą ir atsigulti, nejudėti, nieko negalvoti, nieko negeisti ir gulėti joje, kol pajusiu artėjant tai, kas nėra nei balsas, nei skonis, nei kvapas, tik labai miglotas prisiminimas, atslinkęs iš anapus atminties ribų.

Durys pamažėle atsivėrė ir nukarusios mano rankos su siaubu užčiuopė minkštą, švelnų tigro kailį.

– Noriu muzikos, – pasakė jis. – Sugrokite ką nors! Smuiku arba pianinu. Geriau pianinu. Sugrokite!

– Nemoku, – atsakiau. – Niekad gyvenime neskambinau pianinu, aš neturiu pianino, niekada neturėjau.

– Niekad gyvenime? Kokia nesąmonė! Eikit prie lango ir skambinkit!

Priešais mano langą augo miškas. Mačiau, kaip paukščiai sutūpė ant šakų klausytis mano muzikos. Mačiau paukščius. Mažytes palenktas jų galvas ir įsmeigtas akis, žvelgiančias kažkur kiaurai mane.

Mano muzika skambėjo vis garsiau. Darėsi nepakenčiama.

Nuo vienos šakos nukrito negyvas paukštis.

Muzika liovėsi.

Atsigrėžiau.

Tupėdamas vidury kambario tigras šypsojosi.

– Šiandienai gana, – pasakė jis. – Jums reikia dažniau praktikuotis.

– Gerai, pažadu jums, praktikuosiuos. Bet aš laukiu svečių, suprantat, būkite malonus. Jie... jiems gali pasirodyti keista, kad jūs čia, mano namuose.

– Savaime suprantama, – atsakė jis žiovaudamas.

Grakščiai išslypino už durų, užrakinau jas jam iš paskos, pasukau raktą du kartus.

– Iki pasimatymo, – dar mestelėjo jis man.

Atsirėmusi į sieną Lina laukė manęs prie įėjimo į fabriką. Buvo tokia išblyškusi, tokia liūdna, kad nusprendžiau sustoti šnektelt su ja. Ir vis dėlto praėjau pro šalį, net nepasukęs galvos jos pusėn.

Kiek vėliau, kai jau įjungiau stakles, ji buvo prie manęs.

– Žinot, tai keista. Niekada nesu mačiusi jūsų juokiantis. Pažįstu jus daug metų. Per visą laiką, kiek jus pažįstu, jūs nenusijuokėte nė karto.

Pažvelgiau į ją ir pratrūkau kvatotis.

– Geriau jau to nedarykit, – paprašė ji.

Tą akimirką smarkiai sunerimau ir palinkau prie lango pažiūrėti, ar nenuščiuvo vėjas. Medžių lingavimas mane nuramino.

Kai atsigrėjiau, Lina jau buvo dingusi.

Tada kreipiausi į ją:

– Lina, aš tave myliu. Aš tikrai tave myliu, Lina, tik neturiu kada apie tai galvoti, reikia galvoti apie tiek dalykų, na, kad ir šitas vėjas, dabar turėčiau išeiti lauk ir žengti per vėją. Ne su tavim, Lina, nepyk. Žingsniuoti per vėją – šitai galiu atlikti tik pats vienas, nes yra tigras ir pianinas, jo muzika užmuša paukščius, o baimę išvaryti gali tik vėjas, tai gerai žinoma, aš tai seniai žinau.

Aplink mane staklės gaudė maldą Mergelei Marijai.

Nubindzinau koridoriumi. Durys buvo atviros.

Tos durys visada būdavo atviros ir aš niekada nesu pamėginęs pro jas išeiti.

Kodėl?

Vėjas šlavė gatves. Tos tuščios gatvės man atrodė keistos. Dar niekada nebuvo matęs jų darbo dienos rytą.

Paskui atsisėdau ant akmeninio suolo ir apsiverkiau.

Po pietų švietė saulė. Danguje plaukiojo debesėliai ir buvo labai šilta.

Ižengiau į bistro, buvau alkanas. Padavėjas pastatė priešais mane padėklą su sumuštiniais.

Tariau sau:

– Dabar turi sugrįžti į fabriką. Turi ten grįžti, nėra jokio pagrindo liautis dirbus. Taip, dabar aš ten grįžtu.

Vėl pravirkau ir pastebėjau, kad suvalgiau visus sumuštinis.

Kad būtų greičiau, sėdau į autobusą. Buvo trečia po pietų. Galėjau padirbėti dar dvi su puse valandos.

Dangus apsiniukė.

Autobusui važiuojant pro fabriką, kontrolierius pažvelgė į mane. Po kurio laiko palietė man petį.

– Čia paskutinė stotelė, pone.

Vietovė, kur išlipau, buvo savotiškas parkas. Medžiai, keli namai. Kai ižengiau į mišką, jau buvo tamsu.

Dabar lijo tirštas lietus, sumišęs su sniegu. Vėjas pasiutusiai čaižė veidą. Bet tai buvo jis, tas pats vėjas.

Vis greičiau ir greičiau žengiau viršūnės link.

Užsimerkiau. Šiaip ar taip, nieko nesimatė. Kas žingsnis atsitrenkdavau į medį.

– Vandens!

Toli virš manęs kažkas šaukė.

Tai buvo juokinga, vandens buvo visur.

Aš irgi jaučiausi ištroškęs. Atkraginau galvą ir, išskėtęs rankas, kritau. Veidu įsikniaubiau į šaltą purvą ir sustingau.

Taip numiriau.

Netrukus mano kūnas sumišo su žeme.